

bede; thi det er ligefrem Hensynet til Stats-tjenestens Lørv, der skal være ene afgjørende. Der er Ingen, som paa Grund af sin Alder eller Antallet af Charakterpoints til en eller anden Examen, har nogen ubestridelig Ret til et Embede fremfor dem, der have en yngre Alder eller færre Points; et saadant Synspunkt ligger mig saa fjernt som vel mulig, og derfor tiltaler det ikke mig, at man opstiller slikt Forslag og begrunder dem paa en saadan Ret for Supplicanterne til at faae et Embede. — Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne motiverede endvidere Forslaget ved Henviisning til en Bestemmelse i et Circulaire, som er udkommet saamtidig med Skoleloven, hvori det er foreskrevet de Kaldsberetigede, at de, inden de gjorde Indstilling om Bevættelsen af Skolelærerembeder, skulde bekiendtgjøre, at et saadant Embede var ledigt. Det kan være et Spørgsmaal, hvorvidt dette er nødvendigt, men i alt Fald er det klart, at en saadan local Autoritet har langt ringere Kjendskab til og Overblik over de Capaciteter, hvorpaa der kan gjøres Regning, saaledes at en saadan Forfrist der kan være langt mere nødvendig. Dernæst vilde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne motivere Forslaget ved, at Hensigten skulde være at modvirke, at uberettigede Hensyn bleve tagne ved Bevættelsen af saadanne Bestillinger; men det kan selvfølgelig ikke smage et Medlem af Regjeringen, at man er tilbøielig til at troe, at saadanne Hensyn blive tagne af den, og dernæst kan jeg virkelig ikke see, at Forslaget kan virke i nogen betydelig Grad i saa Henseende. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne meente, at det navnlig derved blev lettere for Pressen at tage sig af og at kritisere disse Embedsbevættelser; men den Smule Lettelse, som derved kan opnaaes, er virkelig ikke stor, thi det kan ikke i vore Dage falde Pressen vanskeligt at faae at vide, baade hvilke Supplicanter der kan have ønsket en saadan Bestilling, og hvem der har faaet den, men navnlig vil det ikke falde den vanskeligt at faae at vide, om vedkommende Minister ved at besætte Pladsen har opfyldt sin Pligt og har skaffet sig Kundskab om de bedste Mænd, om hvilke der kunde være Spørgsmaal til en

saadan Bestilling. Hovedsagen for mig er imidlertid, at det forekommer mig, at den Dpgave at kritisere Embedsbevættelser egentlig ligger fjernere for Pressen. Jeg er maaskee i saa Henseende paavirket af min nuværende Stilling, men jeg kan dog ikke troe Andet, end at dette i Almindelighed vil være en vanskelig Sag for Pressen at bedømme, og at det vil blive en af de vanskeligste Dpgaver for den at tage fat paa, saaledes at man ikke egentlig derfor gennem den lovgivende Magt skal opmuntre dertil ved i saa Henseende at skaffe Materiale tilveie; jeg troer ikke, at der derved kan udrettes noget Godt og Gavnligt i det Offentliges Tjeneste. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Vilde) har allerede bemærket, at denne Bestemmelse som ubetinget Lovbud vist i flere Henseender vilde være upraktisk, og Sagen staaer ogsaa saaledes for mig. Der er aabenbart mange Tilfælde, hvori det Slags Bestillinger naturligt og rettest besættes fra visse snevrere Kredse; jeg tænker f. Ex. paa Dyrkningspladserne i et af Ministerierne, hvor man har et yngre Personale tilstede, hvoraf Mange maae anses for særdeles kvalificerede til en saadan Plads. Det vilde være unaturligt for en Minister, der under sig og i en Post af meget nærbestøttet Bestaffenhed har havt en yngre Mand, som i alle Maader var vel skikket til Pladsen, om han skulde søge Landet rundt for at finde En til den; det kunne de Herrer ikke vente, at Ministeren vil gjøre, og det vil derfor kun fremkalde Skuffelse hos Mangfoldige at bekiendtgjøre en saadan Plads i Aviserne. At dette just skulde være af den Slags Lecture, der særlig interesserer Publicum, kan den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ikke bringe mig til at troe. Hvorvidt „den Berlingske Tidende“ skulde være pligtig til uden Betaling at optage den Slags Avertissementer, har jeg i Diebliffet ikke nogen bestemt Mening om; jeg vil troe det, men i alt Fald er dette et mindre Spørgsmaal, som, hvis man ellers vil gaae ind paa Tingene, let lod sig ordne. Det, der for mig er Hovedsagen, er egentlig at gjøre opmærksom paa, at jeg troer, at det er i Statstjenestens Lørv, at man lader Administrationen saa frie Hæn-